

172. *Obj. IV. Ex RATIONE.* 1°. De conceptu substantiæ est, subsistere per se; definitur enim, *quod est per se*: atqui humanitas Christi est substantia; ergo debet subsistere per se; vel secus, non erit substantia. 2°. Si humanitas Christi careat proprio subsistendi modo, non erit vera et perfecta substantia; quia careret subsistentia sua, quæ est complementum naturæ, et hujus perfectio. 3°. Persona est *naturæ rationalis individua substantia*: atqui Verbum assumpsit naturam rationalem individuum; ergo. 4°. Persona Christi est composita, ex Synodo generali V. Collat. 8. can. 4. ubi definitur, *unionem factam esse secundum compositionem*. Et additur: *subsistentiam Christi esse compositam*. Ergo duæ debent esse in Christo personæ; nam persona composita duas dicit personas simplices, ex quibus componitur.

Ad 1um. R. D. De conceptu substantiæ est, subsistere per se; perseitate, quæ excludat inhæsiōem alteri tanquam subjecto, more accidentium *C.* quæ excludat subsistentiam in alio *N.* Plus ex conceptu substantiæ nequit evinci: est de conceptu substantiæ posse subsistere subsistentia propria et connaturali; non autem ita actu subsistere; ac non posse subsistere subsistentia nobiliore et digniore, quæ vices suppleat subsistentiæ propriæ.

Ad 2um. N. A. Ad prob. D. Subsistentia est complementum et perfectio naturæ, hanc perficiens in ratione naturæ, vel essentiæ *N.* illam constituens in ratione suppositi, et hoc tantum sensu perficiens *C.* At si constituatur in ratione suppositi per subsistentiam nobiliorem et digniorem, habetur complementum ultimum, et sic perfectio nobiliori modo, quem ex suo conceptu non excludit substantia.

Ad 3um. D. Est individua substantia, i. e. subsistentia *C.* individua natura *N.* juxta n. 165. Ideo fit, ut persona, quia est naturæ rationalis individua subsistentia, substantiam faciât existere separatim, et incommunicabilem alteri. At Verbum non assumpsit naturam humanam jam subsistentem, et habentem personam propriam.

Ad 4um. R. D. Persona Christi considerata *præcise* secundum id, quod dicit in recto, et secundum se, est composita *N.* considerata fam secundum id, quod dicit in recto, quam secundum id, quod dicit in obliquo *C.* Priore modo enim considerata, est personalitas Verbi, quæ est simplicissima. At quia personalitas Verbi subsistit in duabus naturis inter se unitis, ideo considerata posteriore modo recte dicitur composita, h. e. *subsistens duabus naturis*; ex quo nullo modo sequitur, ipsam compositam esse ex duabus personis simplicibus. Et hæc mens fuit Patrum Syn. V.; illud enim: *secundum compositionem*, opponunt Eutychnianis asserentibus unionem factam secundum confusionem naturarum; et Nestorianis, volentibus factam secundum affectum, vel simili morali modo.

173. *Obj. V.* Specialiter contra, quod B. Virgo sit Θεοτόκος *Deiparâ*. B. Virgo non genuit divinitatem; ergo.

R. N. Cons. Ut enim sit et dicatur mater Dei, satis est, quod genuerit eum, qui est Deus; ferme ut in humanis: ut enim mulier sit, et dicatur mater hominis, satis est, quod eum genuerit, qui est homo, licet nobiliorem hominis partem, animam, non generet.

Inst. 1. Terminus generationis est suppositum: atqui suppositum divinum non potest terminare generationem temporalem; quia terminus gene-

rationis non potest esse ante actionem generationis: atqui suppositum divinum jam erat ante generationem temporalem ipsius Christi; ergo.

R. N. min. Ad prob. D. min. Suppositum, vel persona divina, ut est simplex, et subsistens in sola natura divina, jam erat ante *C.* ut est composita, et subsistens simul in natura *N.*

R. Neque dicas: Sicut terminus generationis divinæ est persona: ita pariter generationis humanæ persona humana. Nam persona divina, cum infinita sit, terminare generationem humanam potest; non sic e contra persona humana generationem divinam.

Inst. 2. Mater suo filio consubstantialis esse debet: atqui B. Virgo non est consubstantialis filio; alias foret Dea, ut inferebat Nestorius.

R. D. A. Debet esse consubstantialis filio ex omni parte *N.* ex aliqua parte, secundum naturam, quam ipsi communicat *C.* Licet igitur non sit consubstantialis suo filio secundum naturam divinam, recte tamen mater Dei dicitur; quia genuit eum, qui est Deus. Et ulterior ratio est, quia generatio terminatur ad personam, non ad naturam; unde non solemus dicere, nec proprie dicitur, natura humana genita; sed homo genitus: atqui homo, a B. Virgine genitus, est Deus; ergo et illa mater Dei, juxta illud S. Elisabeth Luc. 1. *Unde hoc mihi, ut veniat mater Domini mei ad me?*

Inst. 3. Ergo eodem jure dici posset B. Virgo mater Verbi divini.

R. D. Illat. Mater Verbi formaliter *N.* materialiter, quatenus est mater illius, qui est Verbum Patris *C.* In rigore, *Verbum formaliter*, significat terminum generationis æternæ per divinum intellectum. Quo tamen non obstante, etiam in sensu catholico, passim dicitur mater Verbi, scilicet materialiter, sensu dato.

ARTICULUS III.

AN IN CONCILIO EPHESINO GENERALI III. CANONICE DAMNATUS SIT NESTORIUS? ET NUM HUIUS ERRORI ADHÆSERIT JOANNES ANTIOCHENUS CUM SUIS ORIENTALIBUS EPISCOPIS?

Primum negant ex *Calvini* schola et secta scriptores posteriores *Albertinus, Ægidius Gaillard*, aliique, non tam personæ Nestorii gratia, quam ea occasione detrahendi Synodo œcumenicæ, indeque ducendi argumentum, ad infringendam aliarum Synodorum auctoritatem. Quoad alterum ratio dubitandi quibusdam est visa, quod JOANNES plura gesserit Ephesi, præcipue damnando S. CYRILLI 12. capitula, vel anathematis; quibus tamen hic S. Præsul dogma catholicum tuitus, damnabat nefariam doctrinam Nestorii. Sed

174. *Dico I.* Nestorius legitime ac canonice ab Ephesina Synodo damnatus est. Conclusio continet partes duas; 1^a. quod *legitime*, sive juste, ob doctrinam hæreticam damnatus sit. 2^a. quod *canonice*; sive quod in ejus condemnatione erratum non fuerit contra formam iudicii. Igitur

Prob. 1^a. p. Nestorius vere hæresin docuit; ergo legitime, et juste damnatus est. *Cons. patet. Prob. A.* Nam 1°. Nestorium docuisse, a Verbo assumptum esse hominem perfectum, subsistentem, constat ex symbolo ab

ipso Nestorio condito, quod Charisius presbyter Patribus Ephesinis obtulit, ut videre est Act. 6. (Lab. t. 3. p. 678. C.)

2°. Ideo aiebat hominem in utero B. Virginis formatum, sive filium Virginis, alium esse ab unigenito Dei Filio; ut loquitur Nestorius ipse in anathematismo primo contra Cyrillum (Lab. ibid. p. 423. C.): *Si quis eum, qui est Emmanuel, Deum verum esse dixerit, et non potius nobiscum Deum: hoc est inhabitasse eam quæ secundum nos est, naturam, per id quod unicus est nostræ, quam de Maria Virgine suscepit: matrem etiam Dei verbi, et non potius ejus, qui Emmanuel est, nuncupaverit... anathema sit.* Unde liquet, duos eum filios in Christo asseruisse, unum Filium Dei, alterum Virginis, quem Emmanuel vocat: huncque solum a Virgine genitum esse, sicque illam solius meri hominis matrem esse. Quæ duo sæpe aliis in scriptis repetit; prius in Quatern. 16. ex Conc. Ephes. Sess. 1. (Lab. t. 3. p. 523.), alterum in ep. 2. ad Cyrill. (opp. S. Cyrill. t. 5. part. 2. Sect. 2. p. 27.) Et serm. vel homil. 1. de Incarn. n. 6. (inter opp. Marii Mercat. part. 2. p. 5. edit. Garnerii.): *Habet matrem Deus? Ergo excusabilis gentilitas matres Diis subintroducens... Non, vir optime, Maria peperit Deum.*

3°. Quod ex adoptato principio consequens erat, in Christo non dari unionem substantialem physicam, et hypostaticam, sed moralem duntaxat, atque accidentalem, ipse professus est. 1°. *Habitationis*, cum totum Incarnationis mysterium nihil esse aliud velit, quam *habitationem Dei in homine*, Quatern. 16. cit. 2°. *Dignitatis* ibid. Unde et ejus vox erat, Quatern. 16. (Lab. p. 524.): *Propter eum, qui portat; eum, qui portatur, veneror: propter eum, qui latet; eum, qui apparet, adoro.* 3°. *Operationis, affectus*, ut iterum ex ipso Nestorio constat apud CYRILL. ep. 2. (opp. t. 5. part. 2. p. 20. B.) Quæ omnia, aiunt Patres Ephesini, se hausisse ex ipsis Nestorii scriptis, et sermonibus.

Conf. 1. Cum JOANNES ANTIOCHENSIS ad litteras Cyrilli propterea moneret Nestorium, ut ab his erroribus prædicandis desisteret, ad idemque hortaretur CYRILLUS; præciperet Cœlestinus S. P. sub pœna depositionis, et excommunicationis, ut professione fidei orthodoxæ hos errores ejuraret; ac tandem ipsa Ephesina Synodus idem exigeret; nulli unquam paruit Nestorius; ergo, facto proprio, rursus se reum assertæ doctrinæ probavit.

Conf. 2. Testimonio veterum omnium, qui de Nestorio scripserunt, præcipue S. CYRILLI in anathematismis 12. contra Nestor. Item epist. ad Cœlestinum S. P.; THEODORET. L. 4. de hæc.; CASS. L. 2. de Incarn. et L. 5.; LIBERATI in Breviario Caus. Nestor. (Lab. t. 5. p. 740.); ipsius Imperatoris THEODOSII, cleri, et populi Constantinopolitani, ac totius Christiani orbis, qui constanter usque huc Nestorium ceu hæresiarcham execratus est; ut proin non appareat, qui sine impudentiæ et summæ temeritatis nota negari queat, etiamsi ab auctoritate Synodi œcumenicæ præscinderemus, Nestorium docuisse hæresin.

175. Prob. 2°. p. In condemnatione Nestorii nihil ab Ephesinis Patribus erratum fuit quoad formam judicii et condemnationis canonicæ; ergo. Prob. A. Ut quis canonicè condemnètur, requiritur 1°. criminis notitia, et debita probatio. 2°. Testes non suspecti, et non illegitimi. 3°. Diligens ante

sententiam inquisitio et examen. 4°. Concessa reo se purgandi copia. 5°. Juxta competentem. 6°. In reo pertinacia. Atqui hæc omnia in condemnatione Nestorii concurrerunt.

1°. Notoria erat Nestorii hæresis, quam scriptis et sermonibus disseminabat; ad quam tota Constantinopolitana urbs, exceptis paucis Nestorii assentatoribus, turbata fuit, adeo ut plerique de populo, clero, et senatorio ordine, Nestorium, ubi esset, refugerent, ne ejus se communione polluerent; et liquet amplius ex ante dictis;

2°. Testis erat clerus et totus Constantinopolitanus populus, qui Nestorii concionibus interfuit; item S. CYRILLUS, Episcopi Ephesi congregati supra 200. et convocati ex omnibus partibus, quorum fides nullo ex capite suspecta reddi potest; iique omnes nullo ex delicto, aut aliunde illegitimi; item urbs Constantinopolitana.

3°. Judicium hoc non fuit præproperum, aut sine accurato examine; ut enim ex ipsis Concilii Actis constat, Act. 1. Nestorii scripta explorata sunt diligenter, et cum Nicæna fide, ac SS. Patribus, divinisque Scripturis collata.

4°. Nec conqueri potuit Nestorius, se non auditum, condemnatum fuisse; quippe juxta canones, tertio legitime citatus et honorifice, missis ad eum Episcopis, ut se Concilio sisteret; non modo non paruit contumax; sed missos etiam legatos, ne quidem aspectu et alloquio dignatus, superbe et contemptim abegit.

5°. Episcopi in causis fidei debite congregati, ut in Concilio generali legitimo, sunt veri et competentes judices; erantque tum illi uniti Ecclesiæ capiti, Romano Pontifici, qui jam ante quoque in Romana Synodo sententiam tulerat in Nestorium.

6°. Pertinacia Nestorii summa fuit; quippe sæpe monitus, ut ab errore desisteret: sæpe damnatus in pluribus particularibus ante Ephesinam Synodis: Romanis quatuor, tot Alexandrinis, accedunt Constantinopolitanæ; quibus singulis, uti et generali Ephesinæ se submittere renuit; ut proin merito Patres Ephesini condemnationis et depositionis sententiam miserint ad Nestorium, sub hac epigraphe: *Nestorio novo Judæ.*

176. Obj. I. Nestorius nullius eorum reus fuit, ob quæ est condemnatus; ergo. Prob. A. 1°. B. Virginem confessus est *Deiparam*, Θεοτόκον, serm. 5. n. 4. (inter opp. Marii Mercat. part. 2. p. 30.): *Si quis hac voce Θεοτόκος gaudet, apud me nulla est de voce invidia; tantum ne Virginem faciat Deam.* Et serm. 12. n. 7. (ibid. p. 86.): *Damna eos, qui dicunt secundum Apollinarianis et Arii sensum Dei genitricem, et ego una tecum clamo Θεοτόκος.* Et n. 22. *Quæ peperit, propter unitatem dicatur genitrix Dei, i. e. Θεοτόκος.*

2°. Negavit Nestorius duas esse in Christo personas, duos filios; nam in epist. ad Cyrillum, quæ est inter Cyrillianas ordine quinta (opp. S. Cyrill. t. 2. part. 2. sect. 2. p. 26. E.): *Nomen Christi, ait, expertem patiendi, et patibilem substantiam in una et singulari significare persona.* Ac paulo post (ibid. p. 27. A.): *Divinitatis et humanitatis in unius personæ copulationem congruentium rationem vocat.*

3°. Idem Nestorius aperte profitetur apud CYRILL. L. 2. cont. Nestor. (opp.

t. 6. p. 44. D.) : quemadmodum unitas in Christo, ac divisio, vel duplicitas spectanda sit; scilicet: *nullam esse divisionem copulationis illius, neque filietatis; sed neque, qua Christus est, ullam inesse divisionem; verum divinitatis et humanitatis duntaxat.* Quare infert: *nec duos nos habere Christos; nec filios duos, sed unum.* Atqui hæc propositiones orthodoxe sonant; ergo.

R. N. A. Ad 1^{am}. D. Confessus est Deiparam in sensu orthodoxo N. pravo et hæretico C. Nimirum, vocem Θεοτόκος, Deipara, tribui B. Virgini permisit, non in sensu catholico, juxta quem Deum genuit; sed in sensu maligno; eatenus, quia genuit hominem, qui postea unitus Deo, et factus Dei templum est; ut dictum in Concl. prob. 2. et ipse exposuit in epist. ad CŒLESTINUM. (Labb. t. 3. p. 331. A.): *Ferri tamen potest hoc vocabulum (Θεοτόκον).... propter inseparabile templum Dei Verbi ex ipsa; non quia ipsa mater sit Dei Verbi; nemo enim antiquiorem se parit.*

Ad 2^{am}. D. similiter. Negavit in sensu catholico N. hæretico C. Fundamentale enim principium totius Nestorii hæresis fuisse, quod Verbum sibi univertit hominem in utero B. Virginis perfecte formatum, sicque subsistentem in se, ac propriam habentem personam, vidimus n. 174. ex symbolo Nestorii. Dum vero subin personæ unitatem profiteri visus est; unitatem intellexit non aliam, quam moralem, eò quod persona in Christo humana esset moraliter unita personæ divinæ, unionè habitationis, vel dignitatis, etc.; cum Incarnationis mysterium nihil aliud crederet esse, quam *habitationem Dei in homine*, ut modo ante et supra diximus. Quæ unitas coincidit cum unitate ex fictione juris; juxta quam tutor et pupillus, pater et filiusfamilias dicuntur et censentur persona una.

Ad 3^{am}. Eadem est resp., et quidem his in locis aperte ipse unitatem dignitatis exprimit; nam in primo vox *dignitatis* ab adversariis prætermissa suppleri debet; sic enim cit. loco verba sonant: *nullam esse divisionem copulationis, quæ in dignitate consistit.* Et in altero ita habent: *sed unum et eundem esse dignitate.*

177. Obj. II. Cum Synodus Ephesina sententiam ferret in Nestorium, nondum erat œcumenica; nam 1°. nondum aderat Joannes Antiochenus cum Episcopis suis Orientalibus. 2°. Nondum aderant Legati Pontificii, quippe qui nonnisi celebrata jam Actione 1., in qua damnatus Nestorius, advenierant. 3°. Nestorius ipse non adfuit; quin Episcopi stantes a parte Nestorii palam contestati fuerant, se irritum habituros, quidquid decerneretur in Nestorium antequam Joannes cæterique Orientales advenissent; ergo certe canonicè damnatus non fuit.

R. Ad 1^{am}. N. A. Ad prob. 1^{am}. Licet de industria moras traheret, ut Nestorio faveret, ut ait Synodus Act. 5. (Labb. t. 3. p. 659. E.) in relatione ad Cœlestinum: *Tanta dilatione malitiose usus est, cum ipsum anteverterint, qui majori viarum intercapedine distabant;* ipse tamen jam per legatos consenserat ad dandum initium Synodo, etiam se absente. Ephesum vero cum advenisset, Synodus eum, ut interesset, honorifice invitaverat. Etsi daremus nihil horum observatum actumque fuisse, non ideo sequitur; ergo Synodum, propter Joannis cum suis absentiam, œcumenicam non fuisse, alioquin nulla unquam fuisset œcumenica Synodus; imo moraliter esset impossibile, ut haberi posset, cum in nulla unquam omnes convenerint Epi-

scopi; et fieri moraliter non possit, ut omnes conveniant, nullo excepto. Sed sufficit ad œcumenicitatem Synodi, omnes, qui jure convocandi sunt, legitime convocatos fuisse. Quod si ex convocatis adesse malitiose morentur, mora, secundum regulas juris, his solum, non aliis, nocere debet. Ac demum ex Orientalibus illis Episcopis Joannis Antiocheni plures nequidem ex jure convocandi, nedum expectandi erant, cum, teste Synodo in relat. cit. (Labb. ib. p. 663. E.) ex his *alii essent ob graves culpas depositi; cum ipsis etiam Pelagiani, Celestiani.*

Ad 2^{am}. CŒLESTINUS executionem sententiæ jam Romæ in Nestorium latam commiserat S. CYRILLO; qui proin vices Romani Pontificis gerebat, ut adeo aliorum Legatorum Pontificis absentia nihil sententiæ in Nestorium latae canonicitati derogeret. Deinde Legati Pontificii, qui de novo advenerant, excusis diligenter in Act. 2. iis, quæ Act. 1. contra Nestorium decreta fuerant, et ipsi in Act. 3. subscripserunt.

Ad 3^{am}. Contumacia, qua Nestorius canonicè citatus comparere noluit, utpote reus, ipsi soli, non Synodo obesse potest; alioquin in reum contumaciter comparere nolentem nunquam posset a judice ferri sententia. Idem est de Episcopis Nestorianis. Absentia vero Orientalium his juxta resp. ad 2^{am}. patrocinari non poterat.

178. Inst. 1. CYRILLUS erat Nestorii inimicus; et tamen, promotore maxime CYRILLO, lata fuit sententia in Nestorium.

R. S. CYRILLUM adversarium fuisse doctrinæ perversæ Nestorii, non personæ. Nam imprimis, antequam Nestorius spargeret hæresin suam, nullas prorsus cum Nestorio similtates habuit. Post vero nihil non movit CYRILLUS, ut Nestorium aberrantem reduceret; ut constat ex ejus epist. ad Nestorium, et Joannem Antiochenum. Quod vero plane pertinacem impugnavit, tuendo dogma catholicum, pro officio fecit. Nec tam ipse promotor erat sententiæ in Nestorium, quam Ephesini Patres omnes, Nestorii scriptis diligenter excussis.

179. Inst. 2. Nestorii accusatores simul erant testes, imo judices; ut CYRILLUS, THEODOTUS Ancyranus, ACACIUS Mitylenensis: at hoc repugnat formæ canonici judicii; ergo.

R. 1°. Quoad S. CYRILLUM; nec proprie testis fuit, nec accusator Nestorii, sed accusator erat populus Constantinopolitanus: clerus urbis ejusdem; qui de doctrinæ Nestorii impietate querebantur: monachi qui pro convocanda Synodo libellum supplicem Imperatori obtulerant. Scripsit quidem de Nestorii doctrina ad Cœlestinum S. P. CYRILLUS; sed postquam intellexisset, Nestorium prius ad eundem scripsisse. Testes erant, qui de populo et clero concionantem audiverant, homilias Nestorii legerant, et reliqua Nestorii scripta: ipsi etiam anathematismi contra CYRILLUM; et epist. ad eundem. CYRILLUS autem potius partes strenui defensoris fidei, et, accepta a CŒLESTINO facultate, executoris sententiæ Romani Pontificis egit.

R. 2°. THEODOTUS vero et ACACIUS, si quid in Concilio protulerunt contra Nestorium, non præcise qua accusatores egerunt; sed, more aliorum etiam judicum, ad declarationem justæ sententiæ, quæ fertur.

180. Dico II. Nunquam JOANNES ANTIOCHENUS Nestorii erroribus adhæsit.

Prob. 1°. Non adhæsit iis ante Ephesinam Synodum. Prob. Post acceptas enim COELESTINI et CYRILLI litteras, Joannes, data ad Nestorium epistola, adeo non approbavit ejus errorem, ut ab eodem dehortaretur etiam Nestorium. Etenim, in epist. cit. (Lab. t. 3. p. 393. A.) *si id, quod nominis (Deiparæ) significatione offertur, non recipimus, restat, ut in gravissimum errorem prolabamur. Imo vero, ut inexplicabilem illam unigeniti Filii Dei œconomiam abnegemus. Quandoquidem nomine hoc sublato, vel hujus potius nominis notione repudiata, sequitur mox, illum non esse Deum, qui admirabilem illam dispensationem nostræ salutis causa suscepit; tum Dei Verbum neque se excinavisse, neque in servi formam se demittens, ineffabilem quamdam benignitatis magnitudinem humano generi exhibuisse, etc. Quorsum veteris pium sensum convenienti voci Θεοτόκος prædicare?* et similia. Hæc certe Joannis animum a Nestorii impuro placito longe remotum produnt.

2°. Neque in ipsa Synodo, cum Joannes esset Ephesi; licet enim, ut primum advenisset, coacto propriis in ædibus cum suis Orientalibus conciliabulo, multa non excusanda egerit, sententiam depositionis ferendo in S. CYRILLUM, et MEMNONEM; ejus contra Nestorium anathematismos rejiciendo, ceu de Apollinaris, et Eunomii hæresi suspectos; ipsam Synodum Ephesinam impugnando, etc.; ipsum tamen Nestorii dogma nunquam, nec sua in CYRILLUM censura approbavit, teste SIXTO Rom. Pontifice, in ep. post initam pacem ad Cyrillum data (Lab. t. 3. p. 4177. A.): *Non se exuli vestro sanctus frater noster Joannes addiderat: non ejus est blasphema prædicatione deceptus.* Et S. CYRILLO ipso epist. ad Valerianum (opp. t. 2. part. 2^a. sect. 2^a. p. 171. A.): *Religiosissimi totius Orientis Episcopi una cum Domino meo Joanne... scripta dilucidaque confessione omnibus palam fecerunt, se profanas Nestorii vocum novitates, æque ac nos condemnasse et anathematizasse, seque nullo unquam loco eas habuisse.*

3°. Minime vero post initam inter ipsum, et S. CYRILLUM, et Ecclesias pacem, sive post Synodum; quod constat ex oratione, quam PAULUS EMISENUS Alexandriæ, illuc ea de causa a Joanne et Orientalibus missus, ad pacem cum Cyrillo ineundam habuit in festo Nativitatis, cum summa acclamatione populi, cujus hæc professio (Lab. t. 3. p. 1097. A.): *Non igitur duos Filios asserimus; neque merum hominem Emmanuelem, qui ex Deipara Virgine natus est; neque gratiam, veluti Prophetam, aut Justum aliquem, plus aliis consecutum, etc.* Præterea ex ipsiusmet Joannis ad SIXTUM summum Pontificem litteris, quibus exponit, se primum non æquo tulisse animo, quæ contra Nestorium gesta fuerant; sed adjungit (Lab. ibid. p. 1089. A.): *Placuit et nobis quoque in S. Synodi sententia, qua Nestorium deposuit, acquiescere, ipsumque pro deposito habere, ac (N. B.) blasphemam illius doctrinam anathematizare.*

Igitur ex tota Actorum serie illud colligitur, JOANNEM Nestorii personæ, ob veterem amicitiam cum illo jam tum in monasterio ad Lauram contractam, quod in epitome historica supra notavimus, fuisse quidem, et conatum; ut prævisæ eriperet depositionis sententiæ; at non adhæsisse Nestorii nefando dogmati.

181. Obj. Patres Ephesini 1°. in epist. synodica ad clerum Constantiao-

politannum monent, quod Joannem cum suis anathematizarint (Lab. t. 3. p. 770. C.): *quod cum Nestorio sentire, nequaquam cessent.* Idem aiunt in relat. ad Imperatorem. 2°. S. Cyrillus epist. ad Theopemptum scribit (opp. t. 3. part. 2. p. 92. D.) eos *Nestorii dogmata loqui, sentire, et confiteri;* ergo.

R. Patres Ephesini et S. CYRILLUS sic scribebant, eo quod tam pertinaciter adhærendo Nestorii partibus et ipsam impugnando Ephesinam Synodum, se, non sine fundamento; suspectos fecissent apud omnes in urbe de Nestorii doctrina C. quod re ipsa hac infecti fuerint N. Res illa meri facti erat, cujus veritatem detexit exitus, eos revera Nestorii hæresi infectos non fuisse. Unde et S. CYRILLUS, veritate comperta, correxit opinionem suam in epist. ad Valerian. cit. in Concil. Item epist. ad Acacium Mitylenensem.

Nec inde sequitur, temerarium fuisse hoc Patrum in Joannem ejusque Episcopos Orientales judicium; tum ob dicta in resp., tum ideo, quod citati a Synodo, ut fidei suæ contra Nestorium rationem redderent, id facere nollent. Hinc ad summum, in re meri facti, falsum fuit.

Si ais: Joannes cum suis in conciliabulo suo damnavit 12. capitula, sive anathematismos S. CYRILLI, quos totidem Nestorianæ doctrinæ erroribus directe opposuerat; ergo hos CYRILLI anathematismos damnando, hoc ipso approbavit doctrinam Nestorii.

R. D. A. Damnavit anathematismos S. CYRILLI, quatenus impugnabant doctrinam Nestorii N. quia, ut aiebat Joannes in decreto, utque ipse putaverat, CYRILLUS impugnando Nestorium, lapsus videbatur in hæresin Apollinaris, Eunomii, et Arii C. At hoc falsum erat, ut ostendet Articulus sequens.

ARTICULUS IV.

UTRUM S. CYRILLUS IMPUGNANDO NESTORIUM LAPsus SIT IN APOLLINARIS HÆRESIN; EJUSQUE EPISTOLÆ ET ANATHEMATISMI OMNIS VACENT ERRORIS CULPA?

Apollinaris hæresin S. CYRILLO, velut ab hoc in Epistolis et Anathematismis contra Nestorium expressam, primus objecit Theodoretus Cyrensis, Cyri Episcopus, Nestorio impense favens, et conciliabuli Ephesini contra Synodum œcumenicam præcipuum fulcrum. Post initam S. Cyrillum inter, et Joannem Antiochenum, ac reliquos Orientales, atque Ecclesias pacem, Orientalium variis opinio eadem insedit de Cyrillo: memorata hujus scripta ab errore Apollinaristarum pura non esse. Posterioribus nostris temporibus, ex Doctoribus Protestantium quidam Nestorium sanctis Patribus et Martyribus, S. Cyrillum e contra Apollinaristarum et Eutylianorum feci adnumerant. At quoad primum interim

182. Dico. S. CYRILLUS impugnando Nestorium in Apollinaris hæresin lapsus non est, ejusque scripta, Epistolæ, et Anathematismi omni errore vacant.

Prob. I. de EPISTOLIS. 1°. Auctoritate ipsius EPHESINÆ SYNODI Act. 1. in qua lectæ sunt S. Cyrilli ad Nestorium litteræ et a Patribus approbatæ, qui suum de earum orthodoxia judicium hisce expresserunt in relatione ad Imperatorem Act. 1. (Lab. t. 3. p. 570. E.) *Cyrilli religiosissimi sanctissimique Archie-*